

Έρμηνεία Αγίας Γραφής

Η Παλαιά στην Καινή Διαθήκη

Μάθημα 8ο (Ματθ. 1,18-19)

Ο ιερός Χρυσόστομος στην όμιλία του «περί του μή δημοσιεύειν τά άμαρτήματα των αδελφών...», λέει ότι τό θαύμα του τοκετού των στείρων γυναικών της Π. Διαθήκης προμήνυε τό θαύμα της γέννησης του Χριστού από την Παρθένο Μαρία.

Παραθέτουμε μία περικοπή από την όμιλία αυτή, γιατί όμιλει από την Παλαιά Διαθήκη, πού είναι τό θέμα μας: «Όταν σέ ρωτάει ό Ιουδαίος – λέγει ό ιερός πατέρας – πώς γέννησε ή Παρθένος, νά τον ρωτάς κι έσύ, πώς γέννησε ή γερόντισσα στείρα; Δυό έμπόδια ήταν σ' αυτήν την περίπτωση, και ή μεγάλη ηλικία και ή στειρότητα. Στην περίπτωση όμως της Παρθένου ένα μόνο έμπόδιο ήταν, τό ότι δέν γνώρισε γάμο. Προετοίμασε, λοιπόν, ή στείρα τον δρόμο για την Παρθένο... Γι' αυτόν τον λόγο προηγήθηκαν οι στείρες (στην Π. Διαθήκη), για να γίνει δηλαδή πιστευτός ό τόκος της Παρθένου».

Και παρακάτω στην όμιλία αυτή ό Ι.Χρυσόστομος λέγει ότι τό θαύμα της γέννησης στις στείρες γυναίκες της Π. Διαθήκης έγινε για να γίνει πιστευτό τό θαύμα της γέννησης από την Παρθένο Μαρία. Γι' αυτό και ό Γαβριήλ όταν είπε στην Παρθένο ότι θα γεννήσει τον Μεσσία από τό "Άγιο Πνεύμα, για να γίνει πιστευτός ό λόγος του, της ανέφερε τό παράδειγμα της συγγενούς της Έλισάβετ, της στείρας, πού

συνέλαβε υίο στά γεράματά της¹. Και συμπεραίνει ό Χρυσόστομος: «Βλέπεις ότι στείρα αναφέρεται για την Παρθένο; Γιατί για ποιό λόγο τότε της είπε για τον τοκετό της συγγενούς της; Για ποιό λόγο είπε στά γεράματά της; Για ποιό λόγο συμπλήρωσε πού την λένε στείρα;»². Σέ άλλη του όμιλία ό ιερός Χρυσόστομος λέει ότι τό θαύμα της γέννησης του Χριστού από την Παρθένο τό προμήνυσε τό θαύμα της πρώτης βλάστησης της παρθένου γης μέ μόνο τον λόγο του Θεού και όχι μέ σπέρματα³.

Ο Ιωσήφ ταράχθηκε από την έγκυμοσύνη της Παρθένου. Θα υπέθεσε ότι κατά τό διάστημα της απουσίας

της για την επίσκεψή της στην Έλισάβετ (Λουκ. 1,39-56) θα της συνέβη ένας πιθανός βιασμός. Αποκλείουμε παντελώς ως βλάσφημη την ιδέα ότι ό Ιωσήφ θα φαντάστηκε ένοχή της Παρθένου. Είχε δει, είχε διαπιστώσει, ως «δίκαιος» την μεγάλη της άρετή. Τά όσα λέγει τό κείμενο παρακάτω για τον Ιωσήφ είναι στό θέμα μας, στην αναγκαιότητα δηλαδή της Παλαιάς Διαθήκης για την έρμηνεία της Καινής. Διαβάζουμε: «Ιωσήφ δέ ό άνήρ αυτής, δίκαιος ών και μή θέλων αυτήν παραδειγματίσαι, έβουλήθη λάθρα άπολύσαι αυτήν»⁴. Κανονικά, κατά τά κρατούντα στην Παλαιά Διαθήκη, ό Ιωσήφ έπρεπε να καταγγείλει την Παρθένο στους δικαστές, για την έγκυμοσύνη της όχι από αυτόν, και αυτή θα έτιμωρείτο διά λιθοβολισμού για τό ύποπιθέμενο λάθος της, όπως όριζε ό Νόμος⁵. Αυτό σημαίνει τό «παραδειγματίσαι» πού λέει ό στίχος μας. Δέν θέλησε όμως να πράξει έτσι ό Ιωσήφ, γιατί ήταν «δίκαιος», δηλαδή εύσπλαχνικός. Γι' αυτό θέλησε «λάθρα άπολύσαι αυτήν». Να διαλύσει δηλαδή τον δεσμό του μέ την Μαρία κρυφά, χωρίς κρίση, κατά έναν έντελώς ιδιωτικό τρόπο. Αυτό δέν τό έλεγε ή Παλαιά Διαθήκη, αλλά τό έσκέφθη ό Ιωσήφ από εύσπλαχνικότητα και έκανε υπέρβαση του Νόμου.

¹ βλ. Λουκ. 1,36

² Είς "Απαντα Άγίων Πατέρων, Ιω. Χρυσ. έργα τ. 20, 349D-350E

³ Όμιλία εις τον Μακάριον Άβραάμ. Είς "Απαντα Άγίων Πατέρων Ιω. Χρυσ. έργα τ. 29, 746^A έξ. σ. 188

⁴ 1,19

⁵ βλ. Δευτ. 22,23

Ἡ ἀλήθεια γιά τὸ «μάτι» καὶ τὴν βασκανία (β)

Παρερμηνείες τῆς βασκανίας

Ἔτσι λοιπὸν ξεκαθαρίζονται τὰ πράγματα πῶς ἡ Ἐκκλησία μας ἀπὸ τὴ μιὰ δὲν παραδέχεται τὸ μάτιασμα καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀναφέρεται στὶς εὐχές τῆς ἐναντίον τῆς βασκανίας. Δὲν πρόκειται γιὰ ἀντίφαση, ἀλλὰ γιὰ διαχωρισμὸ δυὸ διαφορετικῶν πραγμάτων. **Σὲ ἀντίφαση καὶ σύγχυση βρίσκονται ὅσοι λεγόμενοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὴ μιὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τους καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τρέχουν σὲ ξόρκια καὶ μάγια.**

Βασκανία ἐννοεῖ ἡ Ἐκκλησία τὸν φθόνον καὶ τὸ κακὸ ποὺ κάνουν κάποιοι κινούμενοι ἀπὸ φθόνον· τὸ κακὸ αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι μία βλαπτικὴ πράξη ἢ μία συκοφαντία ἢ μία κατάρα ἢ μία δαιμονικὴ ἐνέργεια ἢ ἐπίδραση. Ἡ Ἐκκλησία δὲν δέχεται ὅτι ἡ ἀπλή ματιὰ ἐνὸς ἀνθρώπου μπορεῖ ἀπὸ ἀπόσταση νὰ προκαλέσει μὲ μαγικὸ τρόπο κακὸ σὲ κάποιον ἄλλο. **Εἶναι ἀπαράδεκτες γιὰ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας οἱ προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες ὅτι κάποιος εἶναι βάσκανος, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ γεννήθηκε τὴν τάδε μέρα ἢ ἐπειδὴ ἔχει στὸ πρόσωπο τοῦ κάποια ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, ἢ ὅτι κάποιος εἶναι ιδιαίτερα ἐπιρρεπὴς στὴ βασκανία (ὅτι δηλαδὴ «ματιάζεται» εὐκολα), ἢ ὅτι μπορεῖ νὰ αἰσθανθεῖ ἄσχημα καὶ ἀδιάθετος, ἐπειδὴ τάχα κάποιος τὸν «μάτιασε», καὶ ἄλλες τέτοιες ἀνοησίες.**

Δὲν θὰ κάνουμε ἐπομένως καμιὰ ἀναφορὰ στὸ λεγόμενον «ξεμάτιασμα», ποὺ γίνεται ἀπὸ λαϊκοὺς ἀνθρώπους (ὅπως ἐπικλήσεις, χειρονομίες, χάνδρες κλπ.), οἱ ὁποῖοι ἐμπειρικῶς τὰ μαθαίνουν ἀπὸ ἄλλους καὶ ἐμπειρικά τα ἐφαρμόζουν καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει το «πῶς» καὶ τὸ «γιατί», ἀφοῦ εἶναι σκοτεινὴ καὶ ἄδηλη καὶ ἀνεξερεύνητη ἢ προέλευση αὐτοῦ τοῦ «ξεματιάσματος». Καὶ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας καὶ προφανῶς προέρχεται ἀπὸ λαϊκὲς καὶ παλιὲς εἰ-

δωλολατρικὲς δοξασίες καὶ πρακτικὲς ἀκαθόριστες, γι' αὐτὸ καὶ εἶναι ἀπαράδεκτες. Εἶναι ἐκδηλώσεις ἄγνοιας καὶ ἀπιστίας καὶ παγανισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία θέλοντας νὰ βοηθήσει τὰ μέλη τῆς, συμπεριφέρεται μὲ πολλὴ συγκρατάβαση καὶ περιέλαβε στὶς εὐχές τῆς, τὶς σχετικὲς μὲ τὴ βασκανία λέξεις, ἀλλὰ τοὺς ἔδωσε τὸ σωστὸ νόημα. Δυστυχῶς πολλὲς φορές παρατηρεῖται ἡ ἐσφαλμένη λαϊκὴ δοξασία νὰ ἐπικρατεῖ, νὰ ἐπιβάλλεται καὶ σιγὰ-σιγὰ νὰ ἀλλοιώνει τὴ γνήσια ὀρθόδοξη διδασκαλία, σὲ σημεῖο ἄλλα νὰ λέμε καὶ ἄλλα νὰ καταλαβαίνουμε.

Ἡ Ἐκκλησία τὴ βασκανία μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐξ ἀποστάσεως φθοροποιοῦ μαγικῆς ἐπιδράσεως μόνο μὲ τὸ βλέμμα (ποὺ μπορεῖ καμιὰ φορὰ νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ κάποιο λόγο ἢ ἐνδόμυχη σκέψη θαυμασμοῦ ἢ φθόνου) τὴ θεωρεῖ, δεισιδαιμονία. Οἱ ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς καὶ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἀρνοῦνται τὴν πραγματικὴ βασκανία, δηλαδὴ τὸν φθόνον καὶ τὶς βλαπτικὲς ἐνέργειες ποὺ ἐκπορεύονται ἀπὸ αὐτόν. Εἰδικὰ μάλιστα τὶς περιπτώσεις βασκανίας ποὺ δὲν ἔχουν ἐμφανῆ τὴ προέλευσή τους τὶς ἀποδίδουν στὴν ἐπήρεια τοῦ πονηροῦ. Γενικὰ θεωροῦν τὴ βασκανία ὡς ἔργο τοῦ διαβόλου καὶ πράξη φθόνου. Ὁ Μέγας Βασίλειος ἔγραψε καὶ λόγο «περὶ φθόνου καὶ βασκανίας». Ἡ Ἐκκλησία συνέθεσε καὶ εἰδικὴ εὐχὴ κατὰ τῆς βασκανίας, μὲ τὴν ἔννοια τοῦ φθόνου.

Μὲ ὅσα ἀναφέραμε καὶ ἐξηγήσαμε μέχρι ἐδῶ ξεκαθαρίζεται τὸ θέμα τῆς βασκανίας ἀπὸ ὀρθόδοξη ἄποψη. Ἐπίσης ἐξηγοῦνται καὶ ἐκφράσεις ὅπως «ἡ βασκανία σὲ ὀρισμένους περιπτώσεις μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ θανατηφόρος», δὲν ἐννοεῖται ὅτι κάποιος μπορεῖ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ νὰ σκοτώσει ἕναν ἄλλο

(αὐτὸ εἶναι ἀνόητη, μαγικὴ, εἰδωλολατρικὴ καὶ ἀντιχριστιανικὴ ἀντίληψη), διότι τότε θὰ εἶχαν φονευθεῖ οἱ μισοὶ ἄνθρωποι τῆς γῆς χωρὶς πολέμους καὶ ἐγκλήματα καὶ φονικὰ ὄπλα, ἀλλὰ ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸς ποὺ φθονεῖ καὶ μισεῖ τὸν συνάνθρωπό του σὲ μερικὲς περιπτώσεις εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν ἐξοντώσει καὶ σωματικά. Σχεδὸν πάντοτε ὁ φθονερός προσπαθεῖ νὰ ἐξοντώσει τὸ θῦμα τοῦ ἠθικὰ-ψυχικά, γι' αὐτὸ ὁ κατ' ἐξοχὴν βάσκανος καὶ φθονερός διάβολος ὀνομάζεται καὶ ἀνθρωποκτόνος καὶ μισάνθρωπος.

Μέσα προστασίας

Ὅσοι ἄνθρωποι αἰσθανθοῦν ἀποδεδειγμένα οἱ ἴδιοι ἢ κάποιος δικός τους τὴν ἐπήρεια τῆς βασκανίας, πρέπει νὰ τρέχουν στὸν πνευματικὸ ἱερέα νὰ τοὺς σταυρώσει μὲ τὸ σταυρὸ, ποὺ ἔχει μεγάλη δύναμη κατὰ τῶν πονηρῶν πνευμάτων, καὶ νὰ τοὺς διαβάσει τὴν εἰδικὴ εὐχὴ κατὰ τῆς βασκανίας.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ἐπινόησαν κατὰ τῆς βασκανίας διάφορα μέσα, ὅπως τὰ φυλαχτά, γιὰ νὰ τὰ φορᾶνε ὅσοι βασκαίνονται. Ἡ Ἐκκλησία προσπαθώντας νὰ προφυλάξει τὰ μέλη τῆς ἀπὸ κάθε πλάνη δὲν ἐπιτρέπει στοὺς Χριστιανοὺς νὰ χρησιμοποιοῦν αὐτὰ τὰ φυλαχτά (χάντρες, φύλλα, λουλούδια, ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα καὶ λοιπά), γιὰτί ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν μιὰ μαγικὴ ἀντίληψη λειτουργίας καὶ προστασίας, τελείως ἀντιχριστιανικὴ. **Ἐπίσης ἀπαγορεύεται νὰ χρησιμοποιοῦνται διάφορα «ἐξορκιστικά» λόγια κατὰ τοῦ «ματιάσματος» ἀπὸ ἄντρες ἢ γυναῖκες, γιὰτί ὅλα αὐτὰ τὰ «λαϊκὰ» μέσα καὶ οἱ σχετικὲς ἀντιλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες εἶναι εἶδος μαγείας καὶ παγανισμοῦ, ὅπως ἀναφέρει καὶ ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στὸ βιβλίον τοῦ «Χρηστοθήθεια τῶν Χριστιανῶν».**

Συνεχίζεται...

Ἀντιαιρετική Στήλη

Τί πιστεύουν οἱ αἵρέσεις γιὰ τὸν Χριστὸ (11)

ΜΑΡΩΝΙΤΑΙ. Ἀπὸ τὸ μοναστήρι τοῦ ἁγίου Μάρωνος, οἱ μονοθελητὲς τοῦ Λιβάνου ὀνομάστηκαν Μαρωνίτες.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ ΜΟΝΑΧΟΣ (15^{ος} αἰώνας). Ἔδρασε στὴ Μακεδονία καὶ κήρυττε ὅτι ὁ Χριστὸς μὲ ζῶν σῶμα κατέβηκε στὸν Ἄδη, ἀνεβάζοντας τὸν Ἀδὰμ καὶ ὄσους ἦταν μαζί Του.

ΜΟΝΑΡΧΙΑΝΟΙ. Αὐτοὶ δέχονταν τὸν Θεὸ ὡς «μοναρχίαν» (μονάδα), ὡς ἓνα πρόσωπο, δηλαδὴ αὐτὸν ποὺ καλοῦμε ἐμεῖς Πατέρα. Οἱ μοναρχιανοὶ χωρίζονται σὲ «Πατροπασχίτες» καὶ σὲ «Υἱοθετίστες». Πρῶτος Πατροπασχίτης ἀναφέρεται ὁ Νοητὸς ἀπὸ τὴ Σμύρνη (περὶ τὸ 180 μ.Χ.), ὁ ὁποῖος ἔλεγε «τὸν πατέρα γεγενῆσθαι καὶ πεπονθέναι», ἀπὸ ὅπου προέκυψε τὸ ὄνομα Πατροπασχίτης, ὁ δὲ Πραξέας ἔλεγε, ὅτι ἀφοῦ ὁ Θεὸς σαρκώθηκε, ἔγινε υἱὸς (Θεὸς πατὴρ + σὰρξ = υἱός). Ἔτσι μπορούσαν νὰ ἀποφύγουν, ὅτι ἔπαθε (σταυρώθηκε) ὁ Πατέρας, λέγοντας ὅτι ἔπαθε ὁ Υἱός.

ΜΟΝΟΘΕΛΗΤΙΣΜΟΣ. Ἡ αἵρεση αὐτὴ προῆλθε κυρίως ἀπὸ τὴν πολιτικὴ προσπάθεια γιὰ τὴ συνδιαλλαγὴ τῶν μονοφυσιτῶν μὲ τὴν Ἐκκλησία τοῦ κράτους μὲ τὴν παραχώρηση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ἂν καὶ εἶναι δύο φύσεις στὸν Χριστό, ὅμως μιὰ ἐνέργεια ἢ ἔκφραση τῆς θελήσεώς Του, καὶ ὅτι ἐπομένως ὁ Χριστὸς αἰσθανόταν καὶ τὶς κοινὲς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες, ἀλλὰ κάθε φορὰ σύμφωνα μὲ τὴ θέληση τοῦ Λόγου.

ΝΟΗΤΟΣ (γύρω στὸ 180 μ.Χ.). Αἵρετικὸς στὴ Σμύρνη (βλέπε καὶ *Μοναρχιανοί*). Πίστευε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας ποὺ παρουσιάζεται ὅταν θέλει καὶ ὡς Υἱός. Ὁ Θεοδώρητος μᾶς λέει ὅτι αὐτὸς καθὼς καὶ ὁ Ἐπίγονος, ὁ Κλεομένης καὶ ὁ Κάλλιστος πίστευαν σὲ ἓνα Θεὸ καὶ Πατέρα, τὸν δημιουργὸ ὄλων. Ἄορατο ὅταν θέλει καὶ ἐμφανιζόμενο ὅταν θέλει. Γεννητὸ καὶ ἀγέννητο. Ἀγέννητο ἀπὸ τὴν ἀρχή, καὶ γεννητὸ ὅταν θέλησε νὰ γεννηθεῖ ἀπὸ τὴν Παρθένο. Ἀπαθὴ καὶ ἀθάνατον, καὶ πάλι παθητὸ καὶ θνητό. Ἐνῶ ἦταν ἀπαθής, μὲ τὴ θέλησή του ὑπέμεινε τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ. Αὐτὸν ὀνομάζουν καὶ Υἱὸ καὶ Πατέρα.

ΟΦΙΤΑΙ. Γνωστικοὶ οἱ ὁποῖοι πρέσβευαν ὅτι ἀπὸ τὸν βυθό, τὸ πρῶτος φῶς καὶ τὸν πρῶτο ἄνθρωπο, προέρχεται ἡ ἔννοια ἢ σιγή, ἢ ὁποία καλεῖται καὶ δεύτερος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὴν ἔννοια προέρχεται τὸ πνεῦμα ἢ ἡ μητέρα τῶν ζώντων, ἢ ἄνω σοφία. Αὐτὴν τὴν ἐρωτεύθηκαν ὁ βυθὸς καὶ ἡ ἔννοια καὶ γέννησαν ἀπὸ αὐτὴν τὴν τέλεια ἀρσενικὴ φύση τοῦ φωτός, τὸν οὐράνιο Χριστό, καὶ τὴν ἀτελὴ θηλυκὴ σοφία, τὴν Ἀχαμῶθ ἢ Προύνεικον. Ὁ Χριστὸς ἐνώνεται μὲ τὸ πλήρωμα, ἢ δὲ Ἀχαμῶθ, πέφτοντας κάτω στὰ νερά, καὶ γινομένη βαρεῖα ἀπὸ τὴν ὕλη, δὲν μπορούσε νὰ προχωρήσει πρὸς τὰ ἐπάνω. Συγκεντρώνοντας ὅμως τὶς δυνάμεις τὶς, ἀνέβασε τὸν ἑαυτὸ της στὰ ἀνώτερα καὶ ἀνεβαίνοντας σταμάτησε σὲ τόπο μεσότητος.

Ἀγιολογικὴ Στήλη

Ὁσῖος Παχώμιος 15 Μαΐου

Γεννήθηκε στὰ τέλη τοῦ 3^{ου} αἰ. μ.Χ. στὴν Ἄνω θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ γονεῖς εἰδωλοάτρεις. Στὸν αὐτοκρατορικὸ στρατό, ὅπου κατατάχθηκε, συνδέθηκε μὲ χριστιανούς στρατιῶτες καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐγνώρισε τὴν Χριστιανικὴ πίστη. Ὅταν ἀπολύθηκε ἀπὸ τὸν στρατό, βαπτίσθηκε καὶ στὴν συνέχεια ἐμαθήτευσε κοντὰ στὸν φημισμένο ἀσκητὴ Παλαίμονα. Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πνευματικοῦ του Πατέρα καὶ Διδασκάλου, ἔκτισε δικό του κελλί σὲ μιὰ ἥσυχη τοποθεσία κοντὰ στὸν ποταμὸ Νεῖλο. Ὅσο ποθοῦσε ὅμως τὴν ἥσυχία καὶ τὴν ἀφάνεια, τόσο ἡ φήμη τὸν κατεδίωκε. Μαζεύτηκαν γύρω του ἀρκετοὶ ἄνθρωποι, ποὺ ποθοῦσαν νὰ βιώσουν τὴν γνήσια εὐαγγελικὴ ζωὴ καὶ σιγὰ - σιγὰ τὸ μικρὸ κελλί ἐξελίχθηκε σὲ μέγα Μοναστήρι, τὸ ὁποῖο ἔφτασε νὰ ἀριθμῆ τρεῖς χιλιάδες, περίπου, μοναχοῦς. Θεωρεῖται ὁ ἰδρυτὴς τῆς κοινοβιακῆς ζωῆς.

Ὁ ὁσῖος Παχώμιος ἦταν ἓνας πεθαμένος καὶ ἀναστημένος. Σταυρωμένος καὶ νεκρωμένος ὡς πρὸς τὰ πάθη καὶ τὶς κοσμικὲς ἐπιθυμίες καὶ ἀναστημένος, ἀφοῦ εἶδε τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ἔλαβε προσωπικὴ πείρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὑπερέβη τὸν θάνατο. Ἔλαβε γεύση τῆς “ὄντως ζωῆς” καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴ ἀγωνιζόταν νὰ μεταγγίσει καὶ στοὺς μαθητὲς του.

Ὁ ὁσῖος Παχώμιος ἦταν ἓνας πεθαμένος καὶ ἀναστημένος. Σταυρωμένος καὶ νεκρωμένος ὡς πρὸς τὰ πάθη καὶ τὶς κοσμικὲς ἐπιθυμίες καὶ ἀναστημένος, ἀφοῦ εἶδε τὸν Ἀναστάντα Χριστό, ἔλαβε προσωπικὴ πείρα τῆς Ἀναστάσεως καὶ ὑπερέβη τὸν θάνατο. Ἔλαβε γεύση τῆς “ὄντως ζωῆς” καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴ ἀγωνιζόταν νὰ μεταγγίσει καὶ στοὺς μαθητὲς του.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ νομίζουμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τονισθῆ καὶ νὰ διευκρινισθῆ, ὅτι ὁ Ὁσῖος εἶχε μαθητὰς καὶ πνευματικὰ παιδιὰ καὶ ὄχι ὀπαδούς. Οἱ ὀπαδοὶ εἶναι ἀνελεύθερα ἄτομα, τὰ ὁποῖα τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν ἀρχηγό, δείχνουν τυφλὴ ὑποταγή, δὲν διαθέτουν κρίση καὶ διάκριση καὶ διακρίνονται γιὰ τὸν φανατισμὸ καὶ τὸ μῖσος πρὸς τοὺς “ἀντιπάλους”. Τὸ φαινόμενο τῆς ὀπαδοποιήσεως καὶ μαζοποιήσεως παρατηρεῖται σὲ ἀνελεύθερα καθεστῶτα, ὅπου ἐπικρατεῖ τὸ αἶσθημα τῆς ἀνασφάλειας καὶ ὑπάρχει ἀνάγκη ὑπάρξεως ἀτόμων τὰ ὁποῖα νὰ τὰ στηρίζουν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσο.

Ἡ ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μὲ τὴν ἀγωγή ποὺ προσφέρει, δημιουργεῖ ἐλεύθερα καὶ συνειδητὰ μέλη καὶ ὄχι ὀπαδούς. Προσλαμβάνει τὰ ἄτομα καὶ τὰ κάνει πρόσωπα. Τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ προσώπου εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἐλευθερία, ἀλλὰ καὶ ἡ μοναδικότητα. Κάθε ἄνθρωπος εἶναι μοναδικὴ ὑπαρξὴ μὲ τὶς ἰδιαιτερότητες, τὴν προσωπικότητα καὶ τὸν χαρακτήρα του. Δὲν εἶναι ἓνα ἀνώνυμο μέλος μιᾶς μάζας, ἓνας ἀριθμὸς, ἀλλὰ ἔχει ὄνομα. Εἶναι ὁ τάδε ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλες τὶς τυχόν ἀμαρτίες, τὰ πάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες τοῦ ἔχει ἀξία, γιατί εἶναι εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς μετανοίας ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας!

Πρόγραμμα Ἀπολουθιῶν Μαΐου 2016

Κυριακή	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	Παρασκευή	Σάββατο	Ἐφη μέριος
Μὴν Μάϊος ἔχων ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ ὥρας 10.	2 Ἄγ.Μεγαλομάρτ. Γεωργίου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	3 Παναγίας Πορταϊτίσης & Ἄγ.Ραφαήλ Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.		4 Ἄγ.Ὀσιομάρτ. Ἐφραίμ κ' Ἄγ.Μεγαλομ. Εἰρήνης Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	5 Ζωοδόχου Πηγῆς Παρεκκλήσιο Ἄγ. Ἀναργύρων Θ. Λειτουργία κ' Ἀγιασμός 7.00 π.μ.	6 Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	ΑΤΛΑΝΤΕΣ
8 ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Θωμᾶ Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Κάθε Παρασκευή στίς 6.00 μ.μ. γίνεται ὁμιλία μὲ θέμα: «Ἑρμηνεία τῶν Ἀποστολικῶν περικοπῶν τῶν Κυριακῶν»		Τὸ μυστήριον τῆς ἔξομολογήσεως θὰ τελεσθεῖ στίς 10,22 Μαΐου ἀπὸ τίς 10 π.μ. & στίς 17 Μαΐου ἀπὸ τίς 6.30 μ.μ.	 <p>ΑΔΕΛΦΟΙ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!!</p>		14 Θ. Λειτουργία Κοιμητηριακὸ Παρεκκλήσιο Ἄγ.Βαρβάρας 7.00 π.μ. *** Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Τριαντάφυλλος
15 ΚΥΡΙΑΚΗ τῶν Μυροφόρων Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.		Οἱ ἐφημέριοι τοῦ Ναοῦ διακονοῦν στὸ Κοιμητήριον κάθε Σάββατο ἀπὸ 11-12 π.μ.				21 Ἁγίων Κωνσταντίνου κ' Ἐλένης Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. *** Ἐσπερινὸς Κυριακῆς 7.00 μ.μ.	π. Ἀνδρέας
22 ΚΥΡΙΑΚΗ τοῦ Παραλύτου Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ.	Τὰ Ἑνοριακὰ Παρεκκλήσια θὰ εἶναι ἀνοικτὰ ἐκτὸς ἀπροόπτου ὡς ἑξῆς: Ἄγ.Ἀναργύρων: Κάθε Δευτέρα 9-11 π.μ. Ἄγ.Παρασκευῆς: Κάθε Παρασκευή 9-11 π.μ. Μεταμορφώσεως: Κάθε Δευτέρα 6-7 μ.μ. Ἄγ.Βαρβάρας Κάθε Σάββατο 11-12 π.μ.		25 Μεσο-πεντηκοστῆς Θ. Λειτουργία 7.00 π.μ. (κατάλυσις ἰχθύος)			26 ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΑΓΙΟΥ 8.30 μ.μ-01.00 π.μ.	27 Ἄγ.Ἰωάννου τοῦ Ρώσου

Πάλλης
ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ

ΒΟΥΤΣΑΣ
ΚΑΤΑΣΤΗΡΙΑ ΥΔΡΑΥΛΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
35
ΥΔΡΑΥΛΙΚΑ
• ΣΥΜΠΡΕΣΑΝΣΕΙΣ
• ΚΑΛΑΜΙΔΕΣ
• ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΔΙΑΚΟΝΙΕΣ
• ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΠΡΟΣΤΗΜΑ
• ΒΡΕΑΤΑ
ΣΥΜΠΡΕΣΗ ΒΕΤΟΚΟΥ 12, ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ 12, 11526

Poco Pico
Παιδικά Εμφύσια Ρούχα
Ελένη Σιδιροπούλου - Τσιάνου
Λεωφ. Μαρσλίνας 79 | τ.κ. 145 69 | Άρνη | Τηλ.: 210 6219254